

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273,
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
Preot II Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888,
Secretar redacție Vasilica Onofrei, tel. 0741 706 602,
redactor_sef@yahoo.com
www.parohiatomacozma.ro, parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Acțiuni pentru copii, elevi, studenți și tineri organizate în parohia noastră

Adresăm elevilor, studenților și tinerilor interesați invitația de a se înscrie la

CURSUL GRATUIT DE ÎNVĂȚARE A CÂNTĂRILOR LITURGICE ORTODOXE - ediția a VII-a -

pe care l-am organizat în vederea constituirii unui grup coral care să intoneze duminica dimineața cântările din timpul slujbei Utreniei sau din cadrul Sfintei Liturghii atunci când membrii Corului Parohial sunt plecați în turnee.

URMĂTOAREA ȘEDINȚĂ SE VA DESFĂȘURA VINERI, 10 iulie, ORA 18.00.

De asemenea, adresăm tuturor copiilor, elevilor, studenților și tinerilor interesați invitația de a se înscrie în

CLUBUL DE ȘAH pe care îl organizăm duminica, la ora 15.00.

DETALII și ÎNSCRIERI pentru toate aceste activități la tel. 0741 706 602 (Orange) sau 0761 621 994 (Cosmote)

Biblioteca Parohială

*Delectează-te cu o carte nouă!
Citește și informează-te!*

Prin Biblioteca Parohială vă punem la dispoziție o gamă largă de cărți religioase și de cultură generală.

Program de funcționare:

Duminica, între orele 11.00-12.00

Persoane de contact:

***Alexandra Popa**, tel. 0720 606 820,
petite_sourire@yahoo.com

***Irina Dănilă**, tel. 0742 344 024,

Evoluția lucrărilor de consolidare la biserica noastră

Și în această săptămână au continuat în mod intens lucrările de consolidare și restaurare a bisericii noastre, desfășurate de echipa de constructori a S.C. SIMCREST S.R.L. - Bacău, condusă de Preot Inginer Ovidiu Manolache.

Conform celor declarate de domnul Gheorghe Irodiu, Șeful de lucrări la acest punct de lucru, în cursul săptămânii care tocmai s-a încheiat s-au reușit următoarele:

- săparea șanțurilor verticale în zidăria de piatră pentru turnarea stâlpilor de rezistență în partea naosului și a Sfântului Altar
- demolarea zidăriei de piatră și cărămidă din partea naosului
- executarea zidăriei piatră de piatră pentru partea de sud și turnarea betonului
- amenajarea podului aferent pronaosului: înlocuirea podului vechi, căptușirea cu vată minerală, ignifugări și punerea scândurii pentru podul nou
- transportarea diferitelor materiale

PUTEȚI SPRIJINI BUNUL MERS AL LUCRĂRILOR PRIN:

- contribuții financiare și alte forme pe care le considerați de cuviință
- implicare în susținerea meselor zilnice pentru constructori. **PROGRAMĂRI LA OFICIUL PAROHIAL, tel. 0232 211 273 sau direct la PANGARUL BISERICII**

Detalii și informații puteți obține oricând, contactându-ne la binecunoscutele date, pe care le găsiți și în colțul din stânga sus al acestei pagini.

Mulțumim călduros enoriașilor și colaboratorilor care deja au răspuns apelului nostru, implicându-se încă de la început cu mult devotament în responsabilitățile pe care aceste ample lucrări ni le ridică tuturor.

Bluze și elemente de vestimentație tricotate manual, împletituri etc. Modele și culori pentru toate gusturile la prețuri minime.

Persoană de contact:
Natalia Țurlea,
tel. 0232 315 912

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Grafică realizată de Maria Gheorghiuță

**Evangelia acestei duminici
Vindecarea slugii sutașului
- Matei VIII, 5-13 -**

5. Pe când era în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, rugându-L,
6. Și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog chinându-se cumplit.
7. Și i-a zis Iisus: Venind îl voi vindeca.
8. Dar sutașul, răspunzând, i-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea.
9. Că și eu sunt sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se du-ce; și celuiilalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face.
10. Auzind, Iisus S-a minunat și a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă, la nimeni, în Israel, n-am găsit atâta credință.
11. Și zic vouă că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în Împărăția cerurilor.
12. Iar fiii Împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.
13. Și a zis Iisus sutașului: Du-te, fie ție după cum ai crezut. Și s-a însănătoșit sluga lui în ceasul acela.

Duminica a patra după Rusalii

Cuvânt duhovnicesc la Evangelia duminicii

Să nu ne tulburăm dar, să nu ne descurajăm când suntem supuși încercărilor. Dacă giuvaerghiul știe cât timp trebuie să lase aurul în cuptor și când să-l scoată, și nu-l lasă să stea până se strică sau arde de tot în foc, cu mult mai mult Dumnezeu știe aceasta; și când vede că am ajuns curați, ne scoate din încercări, ca nu cumva, din pricina mării și mulțimii relexor, să ne împiedicăm și să cădem. Să nu ne necăjim deci, nici să fim mici la suflet de cădem în vreo nenorocire neașteptată, ci să ne lăsăm în voia Celui ce cunoaște bine necazul nostru, ca să ne curețe prin foc sufletul, cât timp va voi El. Face aceasta spre folosul și câștigul celor încercați. De aceea un înțelept ne îndeamnă zicând: *Fiule, de te apropii ca să slujești lui Dumnezeu, pregătește-ți sufletul pentru încercări, încordează-ți inima ta și rabdă și să nu te tulburi în vremea încercării* (Sirah 2, 1-2). Să lăsăm, spune acest înțelept, în seama lui Dumnezeu totul! El știe bine când trebuie să ne scoată din cuptorul răutăților. Trebuie dar să ne lăsăm în toate împrejurările din viață în seama Lui, să-I mulțumim totdeauna, să le îndurăm cu recunoștință pe toate, fie binefacerile, fie pedepsele, pentru că și acesta este un chip de binefacere. Doctorul este doctor nu numai când spală, hrănește și scoate la aer, în grădini pe bolnav, ci și când arde și taie. Știind deci că Dumnezeu este mai iubitor decât toți doctorii, nu iscodi, nu-I cere socoteală pentru felul în care te vindecă, ci să ne lăsăm deopotrivă în seama Lui, fie că vrea să ne dea tihnă, fie că vrea să ne pedepsească. Și prin una, și prin alta ne face sănătoși și prieteni ai Lui. Dumnezeu știe ce nevoie avem fiecare dintre noi și care este folosul fiecăruia; știe cum și în ce chip să ne mântuiască pe fiecare dintre noi, și pe calea aceea ne duce. Să-L urmăm dar oriunde ne-ar porunci, să nu întrebăm deloc, fie că ne poruncește să mergem pe o cale anevoioasă și aspră.

(Sf. Ioan Gură de Aur, *Omilii la săracul Lazăr. Despre soartă și providență. Despre rugăciune. Despre viețuirea după Dumnezeu și alte omilii*, EIMBOR, București, 2005, pp.274—275)

Sfințenia - încununare în Duhul Sfânt (IV)

(continuare din numărul trecut)

Biserica a încercat prin instituirea diferitelor sărbători închinare Sfinților să ofere oamenilor o chemare: să mai căutăm și binele în viața oamenilor. Până astăzi există această nedreaptă tendință de a scormoni răul în viața oamenilor. Este nevoie de adevăr. Adevărul istoric este fundamental pentru a înțelege timpurile în care trăim. Cine a făcut răul e bine să fie cunoscut că l-a făcut. Dar de cealaltă parte, trebuie să ne întrebăm întotdeauna oare nu cumva, răul pe care eu îl critic și îl condamn în viața semenului meu mă îndreptățește să fac și eu asemenea, mă inspiră să fac și eu la fel ? De aceea, cercetarea vieții concrete a oamenilor întotdeauna trebuie abordată din această perspectivă pozitivă; a aprecia ceea ce a făcut omul bine în viața aceasta.

Atunci când cineva drag și prețios pleacă dintre noi, îi evocăm întotdeauna calitățile, trecând cum multă îngăduință peste ceea ce a greșit, peste ceea ce a făcut necorespunzător. Există de altfel și proverbul: *Despre morți, numai de bine*. O astfel de atitudine ce ține, să spunem, de resorturi intime, evidențiază faptul că suntem totuși capabili să căutăm și să apreciem binele în viața semenilor.

De aceea, iată, Sfinții pentru noi, ca modele de viață, devin și protectori ai noștri, devin mijlocitori pentru noi înaintea lui Dumnezeu. Încă de la botez, fiecare om este încredințat de către Biserică unui Sfânt protector. Fiecare familie primind Taina Cununiei și constituindu-se așadar ca familie este bine să își ia un sfânt protector pentru familie. Fiecare comunitate și fiecare biserică are Sfinți ocrotitori. Desigur, această ocrotire a Sfinților se extinde și pe plan general, asupra popoarelor, națiunilor, fiecare națiune având o evlavie aparte pentru un anume Sfânt. Aceasta pune în evidență conlucrarea la care angajăm pe Sfinți în viața noastră. Este foarte important să observăm că în viața de zi cu zi, ni se pare că noi suntem cei care interacționăm cu tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Dar nu este chiar așa. În viața fiecăruia dintre noi luptă deopotrivă îngerul păzitor și sfinții protectori, precum și sfinții la care ne rugăm în ziua respectivă. De asemenea, în viața fiecăruia dintre

noi, participă prin rugăciune, prin întristare sau bucurie și toți cei dragi ai noștri care nu mai sunt. Pentru că între noi și ceata preamărită a Sfinților există această ceată mare a tuturor celor care s-au săvârșit din viață în credința Învierii lui Hristos. Așadar și simpla credință și manifestare în acord cu această credință ne face pe noi membri, chiar dacă mai mici, ai cetei Sfinților. Pomenim întotdeauna pe cei răposați ai noștri și spunem *Doamne, odihnește cu Sfinții pe robii Tăi!* Această asociere între cei dragi ai noștri și Sfinții cei dragi ai lui Dumnezeu ne creează nouă imaginea de ansamblu a Bisericii în care intrând constatăm că în viața noastră nu suntem niciodată singuri. De aceea, deznădejdea, care este păcat împotriva Duhului Sfânt, este un mod de a exclude din viața noastră bucuria celor dragi care nu mai sunt și rugăciunile Sfinților, care, ar trebui să știm, ne însoțesc întotdeauna. Și în sfârșit, să spunem forma cea mai gravă a acestei deznădejdi - sinuciderea -, care exclude din viața noastră însăși lucrarea și binecuvântarea lui Dumnezeu.

Cinstirea Sfinților în general este pentru noi cei de astăzi o chemare la viață creștină, la moralitate și la demnitate. Avem și între români foarte mulți Sfinți, Mucenici și Martiri care au pătimit pentru credință. Unii dintre ei, deși români fiind, au pătimit pentru credință în alte părți ale lumii vechi. Dar desigur, aceasta nu i-a exclus din apartenența la neamul românesc. Apoi avem ceata mare a Cuvioșilor Părinți, mai cu seamă ultimul veac ne-a pus în față această viață călugărească foarte aspră a multor Sfinți și Sfinte. Sfinții Cuvioși ne înfățișează ca pe o nouă formă de martiriu viața bineplăcută lui Dumnezeu. Pentru că într-adevăr, într-o lume stăpânită de confort, de pragmatism, de egoism, de plăceri și slavă deșartă, a ști să fii smerit, a te sacrifica pe tine însuși pentru binele celor din jur, a te umili și a te ruga în mod constant lui Dumnezeu devine o formă de martiriu personal, ca jertfă bineprimită înaintea lui Dumnezeu.

Cinstind pe Sfinții Martiri, pe Sfinții Cuvioși și pe Sfinții Mărturisitori ai credinței și mai cu seamă pe Mărturisitorii din vremea ultimei prigoane comuniste, cinstindu-i pe ei, să încercăm să ne oferim vieții noastre o călăuză spre îndreptare din faptele greșite și o călăuză spre a descoperi, a înțelege și a trăi viața bineplăcută lui Dumnezeu.

Pr. Mihai Mărgineanu

Cum să ne ferim de invidie ? Cuvânt al Sfântului Vasile cel Mare (II)

(continuare din numărul trecut)

Să fugim de acest păcat de nesuferit. Invidia este învățătura șarpelui, născocirea demonilor, sămânța dușmanului, arvuna iadului, piedică evlaviei, cale spre gheenă, lipsire de Împărăția cerurilor.

Invidioșii se cunosc oarecum după față. Privirea le este uscată și lipsită de strălucire, obrazul posomorât, sprâncenele încruntate, sufletul tulburat de patimă, fără putință de a judeca adevărat lucrurile. Pentru ei fapta virtuoză nu este vrednică de laudă, talentul oratoric nu-i împodobit cu bună-cuviință și eleganță retorică; pentru ei nimic nu este vrednic de urmat și de slăvit. Și după cum vulturii se îndreaptă spre locurile rău mirositoare, trecând în zborul lor peste multe livezi și peste multe locuri încântătoare și bine mirositoare, și după cum muștele trec pe lângă lucrurile sănătoase și se grăbesc spre răni, tot așa și invidioșii u dau nici o atenție faptelor strălucite și mărețe din viață, ci se opresc asupra celor putrede. Dacă se întâmplă să greșească cineva cu ceva, cum e cazul cu multe dintre faptele oamenilor, apoi această greșală o fac cunoscută cu intenția de a caracteriza prin ea pe cel care a săvârșit-o, ca și caricaturistii care fac portretele celor pictați luând ca o caracteristică generală nasul lor strâmb sau o cicatrice, sau vreo schilodire provenită fie din naștere, fie de pe urma vreunei boli. Invidioșii sunt destoinici în a batjocori faptele vrednice de laudă prin răstălmăcirea dată lor, sunt destoinici în a calomnia virtutea, înfățișând-o drept un viciu învecinat cu ea. Pe cel curajos îl numesc obraznic, iar pe cel cuminte și înfrânat, nesimțitor; pe cel chizbuit, viclean. Pe cel mărinimos îl bârfesc ca pe un om de prost gust, iar pe cel cu inima largă, ca pe un risipitor; și dimpotrivă, pe cel econom, îl numesc zgârcit. Pe scurt, invidiosul nu se sfiește de a da oricui fel de virtute numele viciului potrivit.

Nici nu caută doctor pentru boala lui, dar nici nu poate să descopere un leac vindecător, deși sunt pline Scripturile de astfel de leacuri.

Așteaptă o singură ușurare a bolii lui: să vadă căderea unuia dintre cei invidiați. Ura i se termină numai când vede pe cel invidiat nefericit din fericit cum era; când vede ajuns vrednic de milă pe cel admirat de toată lumea. Numai atunci se împacă cu el, numai atunci îi este prieten, când îl vede lăcrimând, când îl vede jelind. Nu se bucură cu cel vesel, dar plânge cu cel îndurerat. Îl căinează că i s-a schimbat soarta, că a căzut într-o stare atât de jalnică; ridică în slava cerului, prin cuvinte, starea lui fericită de mai înainte nu din dragoste de om, nici din simpatie, ci pentru a-i face și mai grea nenorocirea. Pe copil îl laudă după ce a murit și-l slăvește cu nenumărate elogii, că era frumos la chip, că era deștept, că era destoinic în toate; dacă ar trăi, n-ar întrebuița un limbaj atât de elogios. De vede însă că și alții îl acoperă cu laude, se schimbă iarăși și pizmuiește pe cel mort. Invidiosul admiră bogăția altuia după ce a pierdut-o; laudă și ridică în slava cerului frumusețea, vigoarea și sănătatea cuiva, după ce s-a îmbolnăvit. Și, pe scurt, invidiosul este dușman al celor prezente, dar prieten al celor pierdute.

Nu vezi cât de mare rău este fățărnicia ? Și ea este un rod al invidiei. Că duplicitatea de caracter se naște în oameni mai ales din pricina invidiei, când țin în adâncul sufletului ură, iar fața lor e colorată de dragoste, ca și stâncile din mare care, acoperite de puțină apă, sunt pentru corăbierii care nu se feresc de ele un rău neprevăzut.

Așadar, dacă de pe urma invidiei curg fără încetare peste noi, ca dintr-un izvor, moartea, pierderea adevăratelor bunătăți, înstrăinarea de Dumnezeu, tulburarea legilor și în același timp răsturnarea tuturor bunurilor din viață, să ascultăm pe apostol și să nu alergăm după slava deșartă, întărâtându-ne unii pe alții și pizmuindu-ne unii pe alții (Galateni 5, 26), ci mai degrabă să fim buni, miloși, iertându-ne unii pe alții, după cum și Dumnezeu ne-a iertat pe noi, în Hristos Iisus (Efeseni 4, 32).

(Omilii și Cuvântări, EIMBOR, București, 2004, pp. 186-187; 193-194; 197-198)